

UĞULTULAR İÇİNDE

Bu sabah yine sıkı sıkıya kapattığımı düşündüğüm perdemin arasından sızan ışık huzmesi uyandırdı beni. Ben pek alarma ihtiyaç duy(a)mam. Sahiden düşündüm de eğer duyabilseydim en son alarm sesi duymak isterdim. Terliklerimi sürte sürte lavaboya gittim, eğer annem hâlâ hayatta olsaydı ne çok kızardı bu sese. İlahi annem duymadığım işitmediğim şeyden ötürü ne çok söylenirdi. Halbuki ben duymadığım şeyler için hiç söylenmem hayıflanmam çünkü gördükleri bazen insana yetiyor da artıyor, duymadığı için kendini şanslı hissediyor adeta. Şu kısa ömürde insanoğlu ne çok şey görüp duymak ister asla biriyle yetinemez. İşittiği yalanların ispatını ister yahut gördüğü sahtekarlıkların sesini işitmek ister. Kimisi de ne görmek ne de duymak ister. Elini sıcak sudan soğuk suya sokmaz. Peki nedir bu bencillik mi, bezmişlik mi yoksa en kötüsü olan cahillik mi? Bence bu cahilliktendir, yaşadığın hayatta güvenceli bir sese sahip olup onu kullanmamayı seçmek büyük bir korkaklıktır. Gördüklerini yok saymak kendini de yok saymaktır. Yok sayılmak ise en kötüsüdür. Konuşamadığım, işitemediğim için genellikle insanlar unuttur beni, yokmuşum gibi davranır. Halbuki ne büyük yanılıdır, ben hep var olmuşumdur kalabalıklar içinde. Sessiz bir yolcuymdur ben uğultulu hayat yolculuğunda. Uğultuların içinde kaybolanlar tıpkı bir baykuş gibi sadece kulakları ile dinlerler uğultuyu fakat hep unuturlar en önemlisinin uğultuya kulak vermek olduğunu. Uğultuya kulak veremeyenler bu hayat yolculuğunda hep kaybolurlar fakat uğultuya kulak verenler hep bakidir hayat yolculuğunda. Asıl görünmezler benim gibiler değildir asıl görünmezler, fikirleriyle beraber sus pus olanlardır.

Sabah sabah yine çok kulak verdiğim düşüncelerimden suyun aralıksız şekilde aktığını fark ederek ayrıldım. Sesini işitmeyince daldığım düşüncelerden sıyrılıp suyun aktığını fark etmek zor oluyor bazen. Mutfağa doğru ilerlerken yağmur yağdığını gördüm, en sevdiğimdir yağmur; toprağın kokusunu hapseder bedenine, uğultularımı biraz olsun dindirir. Fakat uğultular hiç kesilmez.

Kendime güzel bir kahvaltı hazırlamak için dolabı açtım. Farenin düşse kafasını yaracağı buzdolabında, pek de yemek için bir şey olmadığını fark ettim. Cüzdanımı alıp bakkala indim. Hoş bu adamı da hiç sevmem fakat bu yağmurda başka nereye giderim? Rutubet ve sigara kokusunun birleştiği, sıcak, kasvetli bakkala girdim. Ağzında sigarasıyla gazeteleri düzelterken adama sipariş kağıdımı gösterdim. Önce görmezden geldi, benden sonra gelen müşterinin siparişlerini çabucak hazırlayıp eline tutuşturdu. Ağzı kulaklarındaydı kafasını çevirip beni görünce bir hışımla elimden kağıdı aldı. İstedğim ürünlerin çeşitlerini elimle işaret ederek istedim fakat bu anlayışlı beyefendi(!) bunu bir saygısızlık olarak algıladı sanırım. Ağzını pis pis sağa sola oynatarak bir hışımla poşetleri açtı şükür, kerhen koydu istediklerimi. Omzuna dokunup selam vererek çıktım bakkaldan. Şaşırdı şimdi de benim ağzım kulaklarımdaydı.

Merdivenleri hızlıca çıkıp mükellef bir kahvaltı hazırladım kendime. Ay sonu geldiği için kiramı ve faturalarımı yatırmam gerekiyordu. Kahvaltı bitince çizgili gömleğimi, siyah pantolonumu ve paltomu giydim, elime çantamı alıp evden dışarı fırlayıverdim. Parfümümü sıkmayı ihmal etmedim. Ev sahibim Müzeyyen Teyze, beni çok sever, ben de onu çok sever sayarım. Her ayın sonu bayramdır bana çünkü Müzeyyen Teyze ve kızı Demet'i görmek çok mutlu eder beni. Hemen iki cadde üstümde otururlar çabucak vardım binaya. Koşar adımlarla yürüdüğümü sonradan fark ettim. Demet, açtı kapıyı ve o anda ellerim buz kesti. Onu ne vakit görsem önce heyecandan ellerim buz keser ardından pırl pırl gözlerinin yansımada kendimi gördüğümde avuç içlerim

terlemeye başladılar. Yine öyle oldu. Uğultular bir siren gibi çınlamaya başladı kulaklarımda, olduğum yerde sallandım, onun ışıltısı ve yasemin kokusu başımı döndürdü. Kırmızı çiçekli, pazen bir elbise giymiş. “Nasıl da yakışmış!” dedim kendi kendime. Demet, işaret dili bilirdi; konuşur sohbet ederdik onunla. Hiç bitmemesini dilediğim anlar; serin, ferah sulardan kana kana içtiğim, uzun zamandır nefesimi tutmuşum da tertemiz bir havayı içime çeker gibi... Dudaklarını okumak bile huzur verirdi bana.

Biz sohbet ederken Müzeyyen Teyze çıkageldi. Kirayı teslim edip tam çıkacakken Müzeyyen Teyze elime bir davetiye tutuşturdu. Davetiyenin üstünde “*Demet & Ahmet*” yazıyor. Kalbim yeniden hızlı hızlı atmaya, kulaklarım uğultular arasında kaybolmaya, gözlerim kararmaya, zemin ayaklarımın altında kaymaya başladı. Gayriihtiyari sendeledim ve kapıya tutundum. Gözlerimde kapakları açılmayı bekleyen bir set olmuş gözyaşlarımı zorla zaptederek ve boğazımda tortop olmuş bir “Allahasımarladık” ile son gücümü toplamaya çabalayarak koşar adımlarla kendimi sokağa attım. Bu adeta bir savruluştu...

Başım hâlâ dönüyor, kesik kesik nefes alıyordum. Karşıdan karşıya geçerken az kalsın bir kazaya sebep oluyordum. Bir köşe başında bekleyip kendime gelmeye çalıştım, aldığım nefes boğazımı yakıyordu. Gözyaşlarıma engel olamıyordum, içimdeki yangını gözümünden akan bu iplik iplik yaşlar dindirir miydi acaba? Gözyaşlarıma çiselemeye başlayan yağmurun eşlik ettiğini fark ettim ardından. “*Nüzhet bana yalan söyledi. Yalan bana suçların en ağır gibi geliyordu; ve bir yalan söylendiği zaman insanların değil, eşyanın bile buna nasıl tahammül ettiğine şaşıyordum. Yalana her şey isyan etmelidir. Eşya bile: Damlardan kiremitler uçmalıdır, ağaçlar köklerinden sökülüp havada bir saniye içinde toz duman olmalıdır, camlar kırılmalıdır, hatta yıldızlar düşüp gökyüzünde bin parçaya ayrılmalıdır...*” diyordu Dokuzuncu Hariciye Koğuşu’nda kahraman. Yine kaderlerimizin iç içe geçtiğini hissettim yazarın bir ad dahi vermediği kahramanıyla.

Kendimi kalabalıklar içine bıraktım, yağmurla birlikte ben de akıp gittim. Akan ben miydim yoksa sağımdan, solumdan, önümden, arkamdan kendi seyrince akan hayat mıydı? Aheste aheste yürümeye başladım, artık koşar adımlara ihtiyaç duymuyordum, kulaklarımda daha çok uğuldayacağını biliyordum. Fatura ödemeye gittiğimde nerdeyse akşam olmuştu bir hayli uzun sürmüştü yolculuğum. Beni bu kadar geçte bırakan şeyler ayaklarım mıydı yahut düşüncelerim miydi? Faturayı ödemek için bankoya doğru ilerlerken başka hangi insan bu kadar çok şey düşünür, bu kadar kaybolurdu düşüncelerinde, başka kim bu kadar karanlıklar altında kalırdı? Nihayet sıra bana gelmişti ödeme sisteminde engelli olduğumu gören görevli bana bir daha baktı. Gözlerini yuvalarından çıkacakmışçasına devirdi. O kadar çok söylendi, o beş dakikayı öyle bir zehir etti ki bana!.. Faturaya indirim uygulanmasından tut, işlemin uzun sürmesine kadar söylene söylene yaptı görevini. En son dudağından dökülen sözcükler şunlardı: “Bir de faturayı da indirimli ödüyorlar, ne duyar ne görür bunlar? Ne vatana bir hayırları var ne de başka bir şey, biz de bütün gün it gibi çalışıp kafa patlatım. Oh ne ala memleket!” Sanki sonu hiç gelmeyecekmiş bir tüneldi bugün benim için yahut gökyüzü üzerime çökmüştü de ben enkazın altında çaresizce bana uzanacak bir el bekliyordum. İnsanlık onurumun üstünde hınçla tepinen o zavallı adamı ardımda bırakarak çıktım fatura ödeme merkezinden. Allak bullak olmuş zihnimin değil bedenimi güç bela tutan ayaklarımın sevgiyle yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Takatimin kesildiği anda kendimi şehrin içinde, gökdelen istilasının tam ortasında küçük bir parkın içinde bir banka çökmüş buldum. “*Ağaçların bile sıhhatine imrenerek yürürdüm.*” diyordu kaderdaşım 9. Hariciye

Koşu'sunda. Ağaçlar, bütün bu betonlaşmış yapılar içinde ve betonlaşan ruhlar içinde dilsiz bir özgürlüğün manifestosuydu. O an benim içindem geçenlere eşlik ediyorlardı: İşitme engelli olmam benim varlığımın, insanlık onurumun yok sayılabileceği anlamına gelmez! Ben, bu yüksek uğultulu dünyada özgürlüğümle, haklarımla ve yaşama sevincim ile var olmaya devam edeceğim! Bu karanlığın içinde bir aydınlık yaratacağım! “Oh ne ala memleket!” dediğin memleket hiç âlâ değil bana, o memlekette yaşamak en zoru bana. Acımadan gözlerime bakmak, sevmek, beni böyle kabullenmek bu kadar zor olmasa gerek. Ben herkesi uğultuların içinde dahi olduğu gibi kabul edebilirken ben neden olduğum gibi istenmiyorum? Tek kusurum ağzımdan zehir dolu, kırıcı sözcüklerin dökülmemesi mi? Gördüklerimin ağırlığı altında kulaklarımın daha da çok uğuldaması mı kötü olan yoksa bunca kötülüğe rağmen vicdanından tek bir ses duyamayanlar mı? Allah'ım eğer bunlar gördüklerimse lütfen bırak uğultularımın içinde kaybolmaya devam edeyim bu uğultuları hakikaten duymak eğer vicdanımı kör edecekse bırak uğultularımın içinde sonsuzluğa yolculuk yapayım. Ben sadece işitemeyen fakat duyabilen, görebilen, hissedebilen bir insanım. Kafanızı beni gördüğünüzde çevirmeniz benim varlığımı yok etmeyecek, kulaklarınızı sessiz çılgınlarıma tıkamanız sizi benden daha 'sağır' yapacak. Tüm bunları düşünürken ağaçların arasından aksayarak yanıma ıslanmış kahverengi tüyleriyle, iri kara gözleriyle bir köpekçik yanaştı. Arka ayaklarından biri yoktu. Bacaklarına sokuldu. Kafasını okşayınca sevgiyle kuyruğunu sallamaya başladı. Ve ağaçların sıhhatine birlikte imrenerek baktık!..

Damlanur Duran /Bursa Ali Osman Sönmez Sosyal Bilimler Lisesi(9.Sınıf)